

Tekstitys
Audiodokumentti
Jakso: Muista ne kädet
Äänitteen kesto: 9 min
P: Puhuja

Litterointimerkinnät

Sa-	Sana jää kesken
(sana)	Epävarmasti kuultu jakso puheessa tai epävarmasti tunnistettu puhuja
(-)	Sana, josta ei ole saatu selvää
(--)	Useampia sanoja, joista ei ole saatu selvää
, . ? :	Kieliopin mukainen välimerkki tai alle 10 sekunnin tauko puheessa

P: Tulee se ajatus et vitsi, et miks mä söin näin paljon. Ja sit tulee seuraavaks se ajattelutapa, et jättiks toi kaveri enemmän ruokaa ku mä ja mitä toi kaveri nyt ajattelee. Et kattooks se mun mahaa, kattooks joku tääl muist ihmisist mun mahaa. Mul on semmonen olo, et mä ja mun maha ollaan se maailman napa sillä hetkellä ja kaikki vaan tuijottaa ja on silleen et hyi, mikä läski, tollanen söi koko lautasen tyhjäksi. Ja et vitsi, et ton kaverikin on paljon nätimpi ja laihempi ku se syö jättiruokaa. En mä tiedä, se on tosi sekavaa oikeasti, mitä se pää käy sil hetkel läpi. Ja vaiks mä tiedän, et oikeasti ihmisiä ei todellakaan kiinnosta mun läsnäolo jossain kauppakeskuksessa tai missä lie. Et sitä mun kaverii vaan kiinnostaa, mut sitäkään ei kiinnosta mun maha. Ja mä tiedostan sen, mut sit se on tosi vaikee samaan aikaan tiedostaa sitä, et ihmisiä ei vaan oikeasti kiinnosta. Vaiks must tuntuu siltä, et joka ikinen silmäpari tuijottaa ja kattoo sillee että toi söi ihan sairaasti. Siis se on vaan semmonen olo, se on ihan hirveä ja vielä hirveämpi ku sä tiedostat, se ei oo sillee, et se on vaan sun oma mielikuvitus, mutta silti sä uskot siihen et ne kattoo, vaikkei ne kato. Mul on itellä tosi notkoselkä, jolloinka mul tulee niin sanotusti ankkapylyllä ja sit maha tulee sillee vähä, äidil on ihan sama, tommonen ruumiinrakenne ja sille ei voi mitään. En mä voi sitä selkää suoristaa vaan ja olla. Mä muistan et tosi usein peilin edessä mä laitoin sen selän ns. kyyryyn tai suoraan ja katoin, et no sit mä oisin näin laiha, jos mulla ois tämmönen selkä ja kaikkee. Mullehan ihan tosi usein sanottiin ala- niinku varsinkin ruokailun jälkeen, et sun maha pömpöttää tai jotain. Mä en silloin ottanu sitä sillee, jotenkin mä en ajatellu sitä. Mut sit yläasteella mä aloin sitä mieltii et ei vitsi, et mun maha oikeasti pömpöttää. Ja nyt ku kattoo jotain oikeasti yläasteen kuvia, mitä mulla on jäljellä, ni ei todellakaa, et kyl ollu ihan todellakin normaalin painone. Et mun pitää vaan olla tyytyväinen siihen mitä mul on, koska en mä sitä voi millään muuttaa. Tosi hassuu, et mä puhun tälle, et mun pitää vaan hyväksyä itseni ja tälle, mut silti oikeasti tuol takaraivossa koko aika on se, et sä et oo todellakaan hyvä tollasena. Se on jotenki tosi ristiriitasta just et ajattelee sillee ja koittaa tsemppaa että itteään et mä oon ihan hyvä, mut se ei oo helppoa, jos sulle on aina sanottu et no nyt taas toi sun maha pömpöttää. Ja tyyliin et no miks sä söit noin paljon. Yläasteellaki mä aloin tosi paljon kattoo sitä syömist silleen, et otti tosi vähän ruokaa tai jätti ruokailui väliin. Mullei ikinä diagnosoitu mitään syömishäiriöä ja en mä nyt tiä, tarviiks mä ees tai haluiks mä ees et mitään

diagnosoidaan, koska mun mielest diagnoositkin on jo itsessään vähän sillee, et milloin ne voi laskee sellasiks. Et enemmänki mä aattelen tällä hetkellä, et kyl mul nyt jotain ongelmaa on syömisen kanssa, vaikka se ei oo sitä selkeetä et mä en syö ikinä ja lasken kaikki kalorit tai et mä syön hirveästi ja sit mä oksennan, tai vaikkei mulla oo tällasta. Mut mul on aina ollu vähä jännä, et välil on semmonen hirvee, et tavallaan syö siihen pahaan oloon kauheasti kaikkea herkkua ja sit taas voi olla hetki kausi semmonen, et mä en syö mitään. Huonoina kausina mä en oikeestaan ees tunne sitä nälkää. Mulla ei oo semmonen olo, et pitäis syödä jotain, vaiks ois pari päivää eläny jollain kahvilla. Et sit se kerryttää sitä ruokahalua kuitenkin. Ja sit ku sä alat ehkä voimaan vähän paremmin tai sulla on joku yksi hyvä päivä siellä viikossa, ni sit sä oot sillee jolleki kaverille et hei, nyt mennään syömään johonki ja vetää hirveän annoksen jotain. Mutta et kyl siihen vaikuttaa se kaikki, mitä on sanottu tai jos joku on vähänkin jotai painoon tai kroppaan viittaavaa sanonu, ni kyl mä otan sen enemmän kyl huomioon sitte. Et mä en ehkä näytä sitä, mut kyl se jää tonne päähän erittäin hyvin muistiin. Kyl tää syöminen oikeasti saattaa olla mul tosi vaikea asia, mitä mä en ehkä oo ajatellu täs ennen, et onks se oikeasti näin vaikea asia. Vaiks mä puhunki siitä tosi avoimesti nytte, mut et jos jollekin kaverille pitäis puhuu, ni emmä kyllä ehkä puhuis. Se on jotenki tosi vaikea asia kyllä.

Se mun juttu on talli ja hevoset. Et se on vähän niinku tavallaan nollaus, et sit kun pääsen sinne, mä unohdan ihan kaiken muun. Mä oon niin sillee et tuntuu, et jotenki se masennus jää kotiin. Yleensä se tulee aina mukana. Ihan sama, mihin mä meen, se tulee aina mukana. Mut nyt se vaan jää sinne kotiin ja mä oon niin 100 prosenttia itteni ku olla ja voi. Et mun mielestä niitä hevosia kohdellaan tosi hyvin ja mä arvostan sitä opettajaa tosi paljon, ku se tietää niin paljon hevosista. Sen tunneilla on kans tosi kiva käydä, koska se on tosi tiukka sillai, et nyt muistat ne kädet ja tyyliin jalat ja jos mä jottain siel rupeen väärin tekemään, ni sit se kysyy et mitä sä nyt siellä teet. Et eksä kuunnellu ohjeita. Et se saattaa välil sanoo vähän tiukasti, mut mä tarviin sitä et sä sanoo, et nyt oikeasti yritä, et keskity tähän hommaan. Ja sit ku se menee hyvin, ni sit se kehuu et hei tosi hyvä, et nyt menee tosi hienosti. Et mä tykkään tosi paljon käydä sen tunneilla, ku niist oikeasti oppii ratsastamaan ja muuta. Mä opin kyl tosi äkkiä. Et mulle ehkä kaverit sanooki ketkä on nähny mut tallilla ratsastamassa, et mä ihmeen hyvin siihen nähden, mitä mä oon vast ratsastanu, niin ihmeen hyvin osaan. Ja se on ihan vaan tän opettajan ansiosta. Et se osaa niin hyvin huomioida kaikki yksilöinä ja kaikkii niil tunneilla olevii kommentoi. Et sinä, muista jalustimet, mut sinä, nyrkit pystyyn ja kaikkee tällaista. Et se on tosi kiva mun mielestä. Sit ku saa tavallaan sen oman mielen kuntoon, ni sit ehkä pystyy keskittyy paremmin siihen syömiseen. Koska kaikki just kiertää vähän semmost kehää, tai et kaikki liittyy ihan kaikkeen. Kui sekavalt se voiki kuulostaa, mut niin se vaan on. Esimerkiks kun mä pääsen sille tallille, mikä on tällä hetkellä se mun elämän valo, jos voi sanoa näinki kliseisesti, ni sit jotenki huomaa, et must tulee se oikea minä esiin. Se masennus unohtuu ihan kokonaan. Se unohtuu ihan kokonaan. Jos mä oon ollu tallilla ja mä meen sen jälkeen vaikka jonku tallikaverin kaa, haetaan Hesburgerista ruokaa, koska ratsastuksen jälkeen tulee aina nälkä, ni en mä mieti sen jälkeen enää et no voi vitsi, miks nyt söin tän aterian. Et mua ei niin enää harmita se. Mä oon jotenki niin viel sen tallin flow-tilassa tai semmosessa. Sit jos mä oon maannu koko viikon kotona ja sit mä meen ostaa se Hese-aterian, n isit mä oon silleen et no nyt mä oon tämmönen läski ku makaa kotona ja syö jotain roskaruokaa. Et kyl se mieli täytyy mun mielest saada ensin kuntoon. Et se syöminenki voi sit onnistuu ja se ajatustapa siitä omasta kehonkuvasta. Et kyl se kaikki lähtee siitä omasta mielestä.